

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobce: **M. K.**

zastoupeného advokátem JUDr. Pavlem Brachem, LL.M.
sídlem Klapálkova 3132/4, 149 00 Praha

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2025, č. j. 7903/25/5200-10423-711333

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Účastníci řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Finanční úřad pro Kraj Vysočina (dále jen „správce daně“) doměřil dodatečným platebním výměrem ze dne 22. 11. 2023, č. j. 1670131/23/2910-50521-712730, žalobci daň z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roku 2019 ve výši 22 485 Kč a současně mu uložil

penále ve výši 4 497 Kč. Správce daně vycházel z příjmů a výdajů společnosti DMK účetnictví, ve které měl mít žalobce 50 % podíl.

2. K odvolání žalobce proti citovanému platebnímu výměru žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví (dále též „odvolací rozhodnutí“ nebo „napadené rozhodnutí“) zvýšil doměřenou daň na 32 250 Kč a tomu odpovídající penále ve výši 6 450 Kč. To proto, že žalobci neuznal výdaje na pořízení zboží Herbalife. Proti tomu brojí žalobce u Krajského soudu v Brně žalobou podanou dne 1. 5. 2025.

II. Argumentace žalobce

3. Podle žalobce bylo jednoznačně prokázáno, že produkty Herbalife použil jako podpůrný prostředek k činnosti, reklamě a propagaci při jednáních, kde zastupoval DMK účetnictví. Žalobce prokázal svá tvrzení fotografiemi, z nichž je patrné, že zboží bylo používáno při prezentačních setkáních, ochutnávkách či v rámci podpory prodeje. Z místopřísežných prohlášení ze dne 3. 11. 2024 je patrné, že v rámci osobních setkání, prezentačních akcí, byly příslušnými osobami produkty Herbalife bezplatně konzumovány. K těmto akcím žalobce předložil fotodokumentaci a doložil jejich termíny. Pokud měl správce daně pochybnosti k místopřísežným prohlášením, mohl příslušné osoby vyslechnout. Jelikož tak neučinil, má žalobce za to, že se jednalo o důkaz listinou, který nebyl v řízení správními orgány zpochybněn. J. K. nakupoval zboží z prostředků D. K. Žalobce produkty neprodával, prodávala je D. K., která tržby z prodeje zahrnula do svých zdanitelných příjmů.
4. Daňová kontrola byla vedena účelově s cílem poškodit žalobce, který byl jejím provedením krácen na právu kvalifikovaně se bránit. Dále žalobce nesouhlasí s tím, že byl jeho podíl ve společnosti DMK účetnictví 50 %. Žalobce neví, jak k tomuto podílu žalovaný dospěl, protože žalobce tento údaj nikdy neuváděl. Od roku 2018 žalobce žádné účetnictví za společnost DMK účetnictví nevykonával a jeho příjem z této společnosti byl v roce 2019 nulový. Vykázaná plnění se týkala výlučně činnosti druhého společníka, D. K. Co se týká podpisu žalobce na smlouvě s Městskou částí Praha – Újezd, pak tuto smlouvu žalobce musel spolupodepsat, protože společnost DMK nemohla sama vystupovat před úřady (nemá právní subjektivitu) a oba společníci tak museli jednat. Žalovaný proto neodstranil pochybnosti týkající se účasti žalobce na ekonomické činnosti společnosti DMK účetnictví.
5. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí dle žalobce není seznatelné, jak žalovaný posuzoval skutkový stav a na jakém právním základu věc posoudil, napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Není ani zřejmé, zda a jaké důkazy byly v řízení před správcem daně provedeny. Už v řízení před správcem daně nebylo známo, zda se výdaje týkají pouze činnosti společnosti, či nikoliv. Dle žalobce nechyběly důkazy o skutečné hodnotě prodaného zboží druhého společníka paní D. K. a skutečné výši uskutečněných zdanitelných plnění za jeho dodání. Současně nechyběly důkazy o tom, že veškerá přijatá zdanitelná plnění byla přijata a použita k ekonomické činnosti pouze D. K. Ze smlouvy o společnosti nevyplývá, že by se měl žalobce podílet na vedení účetnictví. Žalobce proto navrhuje, aby zdejší soud napadené rozhodnutí i dodatečný platební výměr zrušil.

III. Argumentace žalovaného a další podání stran

6. Žalovaný navrhuje podanou žalobu zamítnout. V případě zboží Herbalife pojal správce daně pochybnosti o uplatněných výdajích, neboť objem pořízeného zboží výrazně

přesahoval objem zboží prodaného. Správce daně následně dospěl k závěru, že žalobce byl v roce 2019 společníkem společnosti DMK účetnictví s druhým účastníkem paní D. K., a na základě toho akceptoval a uznal poměrnou část výdajů použitých na propagaci DMK účetnictví prostřednictvím produktů Herbalife jako žalobcův výdaj. Žalobci byly rovněž správcem daně uznány výdaje za zboží Herbalife použité v roce 2019 v rámci podpory prodeje a při prezentačních setkáních. S tímto závěrem správce daně se však žalovaný neztotožnil, neboť z předložených fotografií ani jiných důkazních prostředků nikterak nevyplývá, že by zboží Herbalife žalobce použil při prezentačních setkáních, ochutnávkách či v rámci podpory prodeje, a to v takové míře, v jaké deklaroval.

7. Žalobce ve svém daňovém řízení žádná čestná prohlášení nedoložil. Daná prohlášení doložila ve svém daňovém řízení matka žalobce D. K., proto správce daně nyní nemohl tento důkazní prostředek hodnotit. Výslech osob podepsaných na prohlášeních jako svědků žalobce nenavrhl a žalovaný neviděl důvod výslechy provést.
8. Žalobce podepsal s D. K. smlouvu o společnosti DMK účetnictví, přičemž pokud smlouva neurčuje poměr, jakým se společníci podílí na majetku, zisku a ztrátě, je to ze zákona 50 %. Žalobce nepředložil žádný dokument, z nichž by vyplýval zánik jeho členství ve společnosti. Naopak ze zjištění v rámci daňové kontroly vyplynulo, že v roce 2019 spolupráce stále probíhala. Pokud jde o určený poměr 50 %, pak to byl sám žalobce, kdo v daňovém přiznání uvedl jednu polovinu dosažených příjmů a polovinu výdajů, přičemž v příloze č. 1, tabulce F uvedl i druhého společníka DMK účetnictví a jeho poloviční podíl. Uvádí-li žalobce, že žádné příjmy neměl, pak žalovaný nechápe, proč v daňovém přiznání uvedl poloviční příjem společnosti DMK jako příjem svůj. Žalobce v řízení neprokázal, že se na činnosti společnosti DMK podílela jen D. K. a on ne.
9. Žalobce v replice opakuje (ve značné míře doslova) dříve vznesenou žalobní argumentaci. Nad její rámec dodává, že v odvolacím řízení předložil smlouvu s distributorem produktů Herbalife, nicméně žalovaný tento důkaz neprovedl, a tudíž ani nehodnotil. Žalovaný neuvedl jedinou skutečnost, která by měla vyvracet správnost tohoto důkazu. Žalovaný nepředložil jediný důkaz, proč uvedené výdaje vyjmul z účetnictví žalobce. Dodává, že při místním šetření sdělovali společníci správci daně, že žalobcův podíl ve společnosti je 0 %. Byl však správcem daně instruován, aby uvedl podíl ve výši 70/30 nebo 50/50. Za tímto účelem žalobce navrhuje výslech D. K., bývalé pracovnice správce daně. Žalobcův poloviční podíl byl uměle vytvořen a navíc zdaněn. K tomu žalobce též navrhl výslech svůj a D. K. Žádnou evidenci o uskutečnění plnění žalobce předložit nemohl, protože zkrátka neexistovala, když žádnou činnost pro DMK účetnictví nevykonával. A žalobce ještě navrhl důkaz pozvánkou na Wellness víkend, aby prokázal, že v rámci předvádění prostředí resortu byly účastníkům předváděny produkty Herbalife (totéž by prokázal i výslech žalobce a D. K.).

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Soud rozhodl ve věci samé bez jednání za podmínek § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť žádná ze stran jednání nepožadovala.
11. Žaloba **není důvodná.**

Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a řada námitek opožděná

12. Nejprve se soud musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Její příčinou může být buď nesrozumitelnost, nebo nedostatek důvodů. V obou případech však platí, že je potřeba s tímto institutem zacházet obezřetně a vyhradit jeho užití pouze těm případům, kdy vady odůvodnění reálně brání soudu v tom, aby napadené rozhodnutí přezkoumal (ve vztahu k soudním rozhodnutím srov. k nesrozumitelnosti rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25, bod [19], k nedostatku důvodů pak usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, body [29] - [30]). Zejména je nutno zdůraznit, že správní orgán, stejně jako soud, není povinen vyvracet jednotlivě každou dílčí námitku, pokud své rozhodnutí jako celek logicky a přesvědčivě odůvodní (srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, N 26/52 SbNU 247). Rozhodnutí obou stupňů přitom tvoří jediný celek a navzájem se doplňují (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47).
13. Žalobcovy námitky o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí byly obecné a žalobce fakticky jen citoval judikaturu a z ní vyplývající vady, které mohou nepřezkoumatelnost rozhodnutí způsobit. Vůbec ale konkrétně neuvádí, zda a kde se těchto vad žalovaný dopustil. Náznak konkrétní argumentace by snad bylo možné najít v replice, kde žalobce uvádí, že napadené rozhodnutí obsahuje početní chyby a logické rozpory. Neupřesňuje ale, jakého údaje se to konkrétně týká. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí je proto nedůvodná.
14. Žalobce si též stěžoval na to, že v řízení předložil smlouvu s distributorem Herbalife a žalovaný se k ní nevyjádřil. Tato námitka je ale opožděná, protože ji měl žalobce vznést ve lhůtě pro podání žaloby (dle § 72 odst. 1 s. ř. s.). Tam se ale o distributorovi Herbalife ani nezmiňuje. Soud se proto uvedenou námitkou nemohl zabývat.
15. Stejně tak v replice žalobce vůbec poprvé uvádí, že byl správcem daně výslovně instruován, aby uvedl čistě papírově bez jakýchkoliv zjišťování „nějaký podíl“ ve společnosti DMK účetnictví. Jedná o námitku, která nemá žádný předobraz ve včas uplatněných žalobních bodech. V žalobě ještě žalobce tvrdil, že podíl nikde nevedl. Zdejší soud se proto touto námitkou nemůže věcně zabývat a bylo by nadbytečné vyslyšet dotčenou pracovníci správce daně.
16. Žalobcova námitka týkající se pravidel pro provádění daňové kontroly a místního šetření je zase velmi obecná. Žalobce jen cituje platnou právní úpravu a judikaturu, aniž by identifikoval konkrétní pochybení, jichž se měl žalovaný dopustit. Úlohou soudu skutečně není za žalobce vymýšlet argumentaci a není ani odvolacím orgánem, který má provedení daňové kontroly přezkoumávat v celém rozsahu bez ohledu na vznesené námitky. Touto námitkou se proto soud více nezabýval. V obdobném duchu se nese námitka o účelovosti vedené daňové kontroly, která zůstala ničím nepodloženou spekulací.

Žalobcův podíl na společnosti stanovil žalovaný správně

17. Dne 21. 4. 2022 zahájil správce daně u žalobce daňovou kontrolu daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2019 (současně kontroloval také daň z přidané hodnoty za zdaňovací období leden 2019-prosinec 2019). Žalobce se v rámci svého podnikání zabýval vedením účetnictví. Současně s tím probíhala daňová kontrola u matky žalobce D. K., druhé společnosti DMK účetnictví. Obě kontroly jsou značně provázané, protože příjmy

a výdaje společnosti DMK účetnictví si, alespoň formálně, vykázali oba společníci rovným dílem.

18. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí (srov. bod 34), všechny důkazní prostředky k produktům Herbalife předložila D. K. – daňovou evidenci, skladovou evidenci, účetní doklady, bankovní výpisy, složku smluv, fotografie a videozáznam. Správce daně zjistil, že smlouvou o společnosti ze dne 5. 1. 2016 mezi žalobcem a D. K. se tito sdružili za účelem poskytování služeb vedení podvojného a jednoduchého účetnictví, účetního poradenství, daňové evidence, daňového poradenství, zpracování daňových přiznání, organizačního a ekonomického poradenství a služeb administrativní správy. Z čl. II bodu 2 smlouvy dále vyplývá, že žalobce k tomuto účelu za podmínek stanovených v této smlouvě přispěje svojí činností. Poměr, jakým se společníci podílejí na zisku a na ztrátě společnosti, ve smlouvě určen není. Žalobce nepředložil žádný dokument, z něhož by vyplýval zánik členství některého ze společníků či zánik společnosti. Naopak, při místním šetření dne 19. 5. 2021 uvedl, že smlouva je platná a nebyla zrušena.
19. Oba společníci podali daňová přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2019, ve kterých uvedli jednu polovinu dosažených příjmů a jednu polovinu vynaložených výdajů. Žalobce v daňovém přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2019 v příloze č. 1 v tabulce F. „Údaje o společnících společnosti“ uvedl druhého účastníka společnosti a jeho podíl na příjmech a výdajích společnosti ve výši 50 %.
20. Krajskému soudu za tohoto stavu není zřejmý smysl žalobcovy námitky, že daňové orgány nezjistily podíl společníků na ziscích a nákladech souvisejících s činností společnosti DMK účetnictví. Pro účely daně z příjmů totiž daňové orgány vycházely z daňového tvrzení samotného žalobce, s nímž koresponduje tvrzení druhého společníka, D. K. Žalobce tedy v nynějším řízení v podstatě zpochybňuje svá vlastní daňová tvrzení.
21. K otázce společnosti lze ve zkratce krom výše uvedeného konstatovat, že správce daně spatřoval rozpor v tom, že žalobce i druhý společník, D. K., jednak tvrdí, co se týká smlouvy o společnosti, že ji řešili v rámci daně z příjmů rozdělením příjmů na polovinu, ale co se týká ekonomické činnosti, dle žalobce fakticky spolu činnost neprováděli a on pro společnost žádnou činnost, která je předmětem smlouvy o společnosti, nevykonával. Tyto rozpory spolu s tím, že žalobce svou činnost vykazoval jinak pro účely DPH a jinak pro účely daně z příjmů, vyvolaly na straně správce daně oprávněné pochybnosti. Ty žalobce neodstranil ani v odpovědi na výzvu k prokázání skutečností v průběhu ústního jednání dne 18. 1. 2023, při němž uvedl, že v roce 2019 byly dosahovány příjmy prostřednictvím společnosti DMK – sdružení bez právní subjektivity, tyto příjmy jsou zachyceny v peněžním deníku předloženém D. K. Zároveň tu jsou jen příjmy D. K., např. za zprostředkování pojištění a provoz centra pro zdravý životní styl. Správce daně proto vycházel z toho, že žalobci za zdaňovací období roku 2019 náleží 50 % příjmů a výdajů dosažených činností pro DMZ účetnictví dle uzavřené smlouvy o společnosti (vedení účetnictví).
22. K tomu žalovaný doplnil, že o podílu žalobce na činnosti společnosti svědčil také podpis na soupisu zpracovaných operací pro (odběratele společnosti) Městskou část Praha – Újezd. Ze znění smlouvy o společnosti vyplývá, že to je právě žalobce, kdo se bude podílet svou činností, zatímco D. K. poskytne svůj majetek. Dle informací sdělených Okresní správou

sociálního zabezpečení Pelhřimov vykazoval žalobce stejnou částku jako D. K. také v přehledu o příjmech a výdajích OSVČ za rok 2019.

23. Z uvedené rekapitulace jsou jasně patrná jak skutková zjištění daňových orgánů, tak i podklady, ze kterých při zjišťování skutkového stavu vycházely. Pokud dle žalobce nadále o určitých skutečnostech panují pochybnosti, pak v souladu s rozvržením důkazního břemene v daňovém řízení (v němž v případě prokázání pochybností správce daně je daňový subjekt povinen prokázat to, co sám tvrdí) bylo primárně na žalobci, aby takové pochybnosti vyvrátil, resp. aby jednoznačným způsobem vysvětlil a prokázal povahu dané činnosti, což ovšem neučinil.
24. Je zřejmé, že podpis společníka na listině pro odběratele nebyl jedinou skutečností, na základě které vyvodily daňové orgány žalobcův podíl na činnosti společnosti. Stejně jako daňové orgány má i zdejší soud za to, že dle znění smlouvy to měl být žalobce (přispěje svou činností), nikoliv D. K. (poskytne pronajatou kancelář, veškeré její vybavení a služební automobil), kdo bude poskytovat účetní služby. Soud sice nerozporuje, že tomu mohlo být fakticky jinak, avšak smlouva o společnosti svědčí ve prospěch závěrů správce daně. O tom, že společnost DMK účetnictví nemá právní subjektivitu a nemůže samostatně vystupovat před úřady, ani o tom, že práva a povinnosti nevznikají společnosti, nýbrž pouze jejím společníkům, není mezi stranami sporu. Neobstojí však tvrzení žalobce, že právě tato okolnost vedla společníky k tomu, aby použili obě razítka na vystavených daňových dokladech (přestože plnění se mělo týkat pouze D. K.). Na některých vystavených daňových dokladech totiž podpis a razítko druhého ze společníků chybí. Rozumným vysvětlením je, že na daňové doklady připojil svůj podpis ten společník, který se na plnění podílel. To také odpovídá názoru žalobce, že *činnost společnosti je prováděna jménem konkrétních společníků*. Soud proto souhlasí se žalovaným, že podpis na soupisu zpracovaných operací podporuje (nikoliv sám o sobě dokazuje) závěr o tom, že se žalobce na předmětných plněních podílel.
25. Žalobce stále opakuje, že není jasné, jak žalovaný dospěl k jeho polovičnímu podílu na společnosti DMK účetnictví a že za tímto účelem měl vést dokazování. Žalobce ale opomíjí dvě zcela zásadní skutečnosti, které soud výše popsal a je vhodné je zdůraznit. Za prvé, žalobcův podíl 50 % na příjmech a výdajích DMK účetnictví vyplývá z toho, co on sám tvrdil v daňovém přiznání. Za druhé, smlouva o společnosti konkrétní podíl neupravuje a uplatní se proto rovný podíl dle § 2728 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Žádnou jinou domluvu žalobce nedoložil. A za třetí, ukázalo se, že pro společnost DMK účetnictví žalobce fakticky vyvíjel činnost (viz jeho podpis u plnění pro městskou část v Praze). Žalobce k tomu bez jakékoliv opory v důkazech namítá, že ze smlouvy o společnosti nevyplývá, že by se měl podílet na vedení účetnictví. Jenže podle čl. I smlouvy se společníci sdružují za účelem poskytování služeb vedení podvojného a jednoduchého účetnictví, přičemž podle čl. II ke shora popsanému účelu D. K. poskytne vybavení (kancelář, služební automobil) a žalobce přispěje svou činností. Ze smlouvy tedy přímo vyplývá, že vedení účetnictví má mít na starosti právě žalobce.
26. Za této důkazní situace je zcela jasné, jak žalovaný dospěl k 50 % podílu žalobce na příjmech a výdajích DMK účetnictví.

Použití nakoupeného zboží Herbalife žalobce neprokázal

27. Druhou spornou otázkou je daňová uznatelnost výdajů od společnosti Herbalife. Správce daně původně akceptoval a uznal poměrnou část výdajů použitých na propagaci DMK účetnictvím prostřednictvím produktů Herbalife jako žalobcův výdaj. Rovněž uznal žalobci výdaje za zboží Herbalife použité v letech 2019 v rámci podpory prodeje a při prezentačních setkáních. Na rozdíl od správce daně dospěl žalovaný k závěru, že se nejedná o výdaje vynaložené k dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů.
28. Podle § 24 odst. 1 věty první zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), platí, že *výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů pro zjištění základu daně se odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy*. Je to tedy nepochybně poplatník, resp. daňový subjekt, kdo prokazuje existenci a výši výdajů snižujících základ daně (daňově účinných výdajů). Svá tvrzení daňový subjekt prokazuje zejména svým účetnictvím a jinými povinnými evidencemi a záznamy. Nicméně existence (byť i formálně bezvadných) účetních dokladů, tj. např. pokladničních dokladů či faktur, sama o sobě ještě zpravidla neprokazuje, že operace, která je jejich předmětem, se uskutečnila na dokladech deklarovaným způsobem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 12. 2008, č. j. 8 Afs 54/2008-68). Pro daňovou uznatelnost výdaje ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů nepostačuje jeho samotné vynaložení (např. provedená platba), ale také prokázání toho, za co byl ve skutečnosti vynaložen, a že souvisí s dosažením, zajištěním a udržením zdanitelných příjmů.
29. Prvotní pochybnosti o uplatněných výdajích za zboží Herbalife vznikly správci daně na základě objemu pořízeného zboží (jak v množstevním, tak finančním vyjádření), který výrazně převyšoval objem zboží prodaného. Vyzval proto žalobce, aby prokázal, že výdaje uplatnil k dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Veškeré důkazní prostředky stran zboží Herbalife doložila D. K. Šlo o kopii pozvánky na veřejné setkání, e-mailem zaslané video, fotografie a rozpisy skladových položek – podpora prodeje centrum, propagace DMK účetnictvím a prošlé produkty za roky 2019 a 2020.
30. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nevyklučuje, že žalobce mohl část zboží od společnosti Herbalife použít v rámci propagace. Žalobce však podle žalovaného neprokázal, že by na těchto akcích docházelo k rozdávání produktů Herbalife, navíc v takové míře, jak deklaroval. K předložené videonahrávce žalovaný konstatoval, že nedokládá konání žádné akce pro získávání klientů, kde by byly rozdávány produkty Herbalife. Na videonahrávce je zachycen pouze příjezd do ubytování, fotografie jídelního stolu s objednanými pokrmy, snídaně z druhého dne, wellness prostorů, pokoje a odjezdu z ubytování. Kromě D. K. a jejího syna J. K. nebyla na videu zaznamenána žádná jiná osoba. Videozáznam proto není průkazný.
31. Žalobce proti tomu v podstatě nic nenamítá, na jednotlivé výzvy se buď nevyjadřoval, nebo tak činil velmi střídmě a proti hodnocení předložených důkazů žalovaným v žalobě nenabízí konkurenční argumentaci. Proto krajský soud jen ve stručnosti shrnuje, že D. K. předložila 5 fotografií z centra pro zdravý životní styl. Na první fotografii byla D. K. se synem J. K. a dalšími čtyřmi osobami (některé z osob drží v ruce produkty Herbalife). Na dalších dvou fotografiích jsou na stole dvě krabice s proteinovými tyčinkami, jedno balení produktu Herbalife a na talířku vysypaný produkt Herbalife. Na čtvrté fotografii drží D. K. produkty Herbalife a spolu s ní je tu starší paní, která byla i na první fotografii.

Na páté fotografii je D. K. spolu s paní, která nebyla na žádné z předcházejících fotografií. Žalovaný upozornil, že není zřejmé, kdy byly fotografie pořízeny. Z Facebooku D. K. nicméně zjistil, že minimálně první fotografie byla pořízena nejpozději v roce 2018 (D. K. fotografii na Facebooku zveřejnila dne 25. 9. 2018). Z fotografií navíc nevyplývá, že by bylo zboží používáno k deklarovanému účelu (rozdáváno zdarma za účelem propagace) v množství, jaké žalobce uvedl.

32. Dle žalovaného je značně nevěrohodné, že téměř veškeré pořízené zboží Herbalife mělo být bezplatně rozdáno, pokud nakoupené zboží dosahovalo v roce 2019 hodnoty 323 611,73 Kč a příjmy centra pro zdravý životní styl měly v tomto roce činit pouze 23 744,19 Kč. Nedává přitom smysl, aby se při rozdávání takového množství zboží nerozdalo předně to s končící expirační dobou (v roce 2019 mělo expirovat zboží v hodnotě 21 604,43 Kč). S ohledem na výše uvedené žalovaný uzavřel, že žalobce neprokázal, že se jedná o výdaje vynaložené k dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů podle § 24 zákona o daních z příjmů.
33. Zdejší soud obecně souhlasí s východiskem, že pokud daňový subjekt podle vlastních tvrzení a daňové evidence průběžně nakupuje v poměru k souvisejícím uskutečněným plněním enormní množství zboží, u něhož deklaruje, že je poté zdarma rozdává nebo odepisuje jako prošlé, jsou pochybnosti daňových orgánů o správnosti, úplnosti a průkaznosti účetnictví zcela namístě. Bylo tedy na žalobci, aby jinými důkazními prostředky prokázal, že výdaje vynaložil k dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů, což ovšem neučinil.
34. Pro pořádek krajský soud uvádí, že se žalobce patrně spletl, když uvedl, že měl nulový příjem. Sám totiž v daňovém přiznání tvrdí polovinu dosažených příjmů, nikoliv 0 Kč.
35. Pokud jde o namítaná místopřísežná prohlášení, ty doložila D. K. jen ve svém daňovém řízení. Žalobce je správci daně nepředložil a ani nenavrhol výsledk osob, které je podepsaly. Argumentovat jimi teď je opožděné.
36. Ve světle výše shrnutého odůvodnění zdejší soud nemá pochyby, že daňové orgány rozhodly správně. Žalobce nic konkrétního nenamítá a v průběhu daňového řízení zůstal pasivní. I v tomto ohledu tedy napadené rozhodnutí ob stojí.
37. V replice pak žalobce vnitřně rozporným způsobem tvrdí, že jeho cílem bylo vybudovat Centrum pro zdravý životní styl. V žalobě (a i v samotné replice o několik řádků níže) ovšem zároveň uvádí, že to byl záměr D. K., která do něj chtěla zapojit i (druhého) syna J. V reakci na takovou rozporuplnou námitku – u níž lze vůbec pochybovat o její včasnosti – krajský soud odkazuje na body 37-40 rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 10. 2025, sp. zn. 62 Af 13/2025, který se týkal daně z příjmů doměřené D. K. a kde se krajský soud právě těmito náklady zabýval.
38. Žalobce navrhl provedení důkazu svým výsledkem, výsledkem D. K. a pozvánkou na Wellness víkend se cvičením. K tomu lze uvést, že výsledek žalobce soud neprovedl pro nadbytečnost, neboť žalobce jako účastník řízení má prostor předkládat libovolně svá vyjádření a účastnický výsledek je až krajním prostředkem pro zjišťování skutkového stavu. Co se týká pozvánky na Wellness víkend se cvičením v resortu zámku Nová Včelnice v termínu 5.-7. 12. 2025, není zdejšímu soud zřejmé, co jím vůbec hodlá žalobce pro zdaňovací období roku 2019 prokazovat. Tato listina nemůže přispět k objasnění skutkového stavu v nynější věci. Stejně tak nepovažoval krajský soud za nutné vyslyšet D. K. V prvé řadě žalobce konkrétně neuvedl, k prokázání jakého tvrzení a skutečností chce

její výslech provést. Jde navíc o žalobcovu matku a druhého společníka DMK účetnictví, které správce daně doměřil daň ze stejných důvodů jako žalobci. Značná část žalobcových námitek je zcela totožných s tím, co tvrdila D. K. ve svém řízení (srov. již citovaný rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 62 Af 13/2025). Těžko by její výslech přinesl něco podstatného v nynější kauze.

V. Závěr a náklady řízení

39. Soud na závěr shrnuje, že žalobu jako nedůvodnou zamítl. Žalobce se primárně bránil tím, že ve společnosti DMK účetnictví žádnou činnost nevykonával a neměl z ní žádný příjem. Proti tomu však stojí nejen provedené důkazy, ale též jeho samotné daňové tvrzení.
40. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobce před soudem neuspěl (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu by jinak – jakožto úspěšnému účastníkovi řízení – právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu mu je však nelze přiznat, neboť nepřesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 23. 10. 2025

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu